

မင်းတုန်းဘသီ (သရက်) သရက်ကုန်အစွမ်း အိမ်ခန်းစရာ

အဖြစ်ကတော့ ၁၉၅၄ ခုနှစ်
လောက်က ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့
အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ ဦးမြသောင်းဟာ
သရက်မြို့ကိုရောက်နေပေမယ့် သူ့ပစ္စည်း
တွေက မင်းတုန်းမြို့မှာ ကျန်ခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီအချိန်က မင်းတုန်းမြို့မှာ အင်အား
အကောင်းဆုံးကတော့ ရဲဘော်ဖြူတွေပါ။
ဦးမြသောင်းက မြန်မာလို (၁၀)
တန်း ဟိုက်ယားဂရိတ် အောင်ထားသူ။
ကျောင်းဆရာ လျှောက်မယ်လုပ်တော့
(၁၀) တန်းအောင်လက်မှတ်က မင်းတုန်း
မြို့မှာ ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါ သွားယူရ
မှာကိုး။ သရက်နဲ့ မင်းတုန်းက (၄၂) မိုင်

ဝေးပါတယ်။ လမ်းခရီးမှာ လူဆိုးတွေ
တော်တော် သောင်းကျန်းနေကြတယ်။
ဒါကြောင့် ရွာတိုင်းမှာ လုံခြုံရေးအတွက်
ရန်ပုံခွင်းခေါ်တဲ့ လုပ်သေနတ်တွေ ကိုင်
ဆောင်ထားကြတယ်။ လက်ဖြစ်သေနတ်
တွေပါ။
ရွာတိုင်းမှာ တစ်အိမ်ကိုတစ်လက်၊
နှစ်လက် စသည်ဖြင့် အရွယ်ရောက်သူ
ယောက်ျားတိုင်းကိုင်ပြီး လူဆိုးဓားပြရန်
က တာကွယ်ကြရပါတယ်။ ခရီးသွားရင်

လည်း လှည်းတွေစုပြီး ရန်ပုံခွင်းသေနတ်
တွေနဲ့ သွားကြပါတယ်။
အဲဒီအချိန်အခါမှာ ဦးမြသောင်း
က သူ့ရဲ့ (၁၀)တန်းအောင်လက်မှတ်ကို
မင်းတုန်းပြန်ယူဖို့မှာ ပြဿနာဖြစ်လာ
တယ်။ တစ်ယောက်တည်းလည်း မသွား
ရဲလုံခြုံရေးလည်းမရှိ။ သွားပြန်ရင်လည်း
ဓားပြတွေနဲ့ တွေ့မှာ သေချာတယ်။
တစ်နေ့မှာ မင်းတုန်းနယ်ဘက်က
လှည်းတွေရောက်နေကြောင်း၊ ဒီကနေ့
ပြန်ကြမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကြားသိရ

တယ်။ စုံစမ်းကြည့်တော့ သရက်နဲ့ (၄) မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ မြို့ပြင်က အုတ်ပင် လှရွာဘက်မှာ စခန်းချနေကြကြောင်းသိ ရတယ်။ လုံခြုံရေးသေနတ်တွေ ပါလာ တယ်လို့ ယုံကြည်တယ်လေ။

ဒါနဲ့ ဦးမြသောင်းရယ်၊ မင်းတုန်း က ဦးဖိုးခွေးရယ်၊ ဦးမြသောင်းယောက်ဖ မြင့်ဆွေရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ် ပေါင်း (၄) ယောက်တို့ မင်းတုန်းလမ်းအထွက်က အုန်းပင်လှရွာဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အချိန်ကတော့ ညထမင်းစားပြီး (၇)နာရီ လောက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လှည်းကြုံတွေ့ အမိထွက်ခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် အုန်း ပင်လှရွာရောက်တော့ လှည်းတွေမရှိကြ တော့ဘူး။ ထွက်သွားကြပြီလို့ သိရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သရက်မြို့ထွက် ကတည်းက -

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဝစ္ဆာမိ၊
ဓမ္မံ သရဏံ ဝစ္ဆာမိ။

သံယံ သရဏံ ဝစ္ဆာမိလို့ သရဏဂုံ ဆောက်တည်လာခဲ့ပါတယ်။ ကြောက် ကြောက်နဲ့ဆိုတော့ ဘယ်နှခေါက်မှန်း တောင် မသိဘူး။ အသက်ရှူတိုင်း ဆိုမိ ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ငယ်စဉ်ကစပြီး မိဘတွေရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမမှုအရ အိပ်ရာ ဝင်၊ အိပ်ရာထ အောက်တည်နေကျပါ။

ကျွန်တော်ငဲ့ ရဲလေးဘော်အဖွဲ့ လည်း မကြာခင် ခပ်သုတ်သုတ်လွမ်းပြီး လှည်းတွေကို အမိလိုက်ကြပါတယ်။ (၆) မိုင်လောက်ရောက်တော့ လှည်းသံတွေ ကြားနေရပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဝမ်း သာသွားကြပါတယ်။ ဝမ်းမသာဘဲနေပါ မလား။ ဒီလမ်းခရီးကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ချည်း မသွားရဲဘူးလေ။

ကျွန်တော်နဲ့ မြင့်ဆွေက ကျောင်း သား။ ကျွန်တော်က (၅) တန်းကျောင်း သား၊ မြင့်ဆွေက (၆) တန်းကျောင်းသား ကလေးအရွယ်တွေပါ။ ဦးမြသောင်းနဲ့ ဦးဖိုးခွေးကလည်း လူကြီးတွေဆိုပေမယ့် တောလမ်းခရီးဝေး သွားဖူးကြတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး။ သွားရတဲ့ခရီးက (၄၂) မိုင်။

ကျွန်တော်တို့လည်း လှည်းသံတွေ နီးလာလေလေ၊ အားတက်လေလေ။ အားတက်လေလေ၊ မြန်မြန်လိုက်လေ လေ။ လှည်းတွေနဲ့ တော်တော်နီးလာပြီ။ လှည်းပေါ်မှာသောက်နေတဲ့ ဆေးလိပ်မီး တွေကိုတောင် မြင်ရပြီ။ လရောင်ကြယ် ရောင်ကလည်း မှန်မှန်ဖွားဖွား။ လမ်း ဘေးက သစ်တောဝါးတောတွေကလည်း မည်းမောင်လို့။ အချိန်က ည (၉) နာရီ လောက် ရှိနေပါပြီ။

လှည်းမြည်သံတွေကလွဲလို့ ဘာသံ မှ မကြားရပါဘူး။ ညဉ့်ငှက်သံတောင် မကြားရ။ လှည်းရိပ်မည်းမည်းလေးတွေ တောင် လမ်းမြင်နေရပြီ။ ကျွန်တော်တို့ လည်း ပိုပြီးအားတက်သွားကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်သားဟာ ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရင်ပေါင်တန်းပြီး ခြေလှမ်းကျကျနဲ့ ချီတက်သွားကြတယ်။

အရေးထဲ မြင့်ဆွေဆိုတဲ့ကောင်က ပလွေဖောက်ဖို့ဆိုပြီး သံပိုက်လုံးကလေး ကို ပခုံးပေါ် ထမ်းယူလာလိုက်သေး။ လှည်းတွေနဲ့ သိပ်မထေးတော့ဘူး။ ငြိမ်လို့ ပဲ။ ကိုက် (၅၀) လောက်လည်းရောက် ရော လှည်းတွေထဲက ဝီစီသံတွေ ထွက် လာတယ်။ ဝီစီသံတွေနဲ့ မရေးမနှောင်း မှာဘဲ သေနတ်သံတွေ ဆူဆူညံညံထွက် လာပါတော့တယ်။ လှည်းတွေလည်း အကျော်ကျော်အနင်းနင်းနဲ့ ဝှန်းစိုင်း မောင်းပြေးကြတယ်။ ဝှန်းစိုင်းဆိုတဲ့အသံ ပေါင်းစုံနဲ့ လှည်းသံ၊ လူတွေအော်ဟစ် သံတွေနဲ့ တစ်တောလုံးဆူညံနေပါတော့ တယ်။ ကိုယ့်ဘာသာလုပ်ကြတဲ့ ရန်ပုံ ခွင်းသေနတ်တွေဆိုတော့ ပြောင်းကျယ်၊ ပြောင်းကျဉ်း၊ ပြောင်းတို၊ ပြောင်းရှည် တွေက အသံမျိုးစုံထွက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့တွေမှာ ဖြုန်းစားကြီး မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံတွေ့လိုက်ရတော့ မှင် တက်မိပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ လေး ယောက်သား လမ်းမပေါ်မှာ ဝပ်တောင် မဝပ်မိကြပါဘူး။ မတ်တတ်ကြီးတွေရပ် နေကြတယ်။

ပြီးတော့မှ ဦးမြသောင်းက သတိ ရပြီး -

“ကျွန်တော်တို့ လူကောင်းတွေပါ။ လူကောင်းတွေပါ။ လှည်းတွေ အဖော်ရ အောင် အမိလိုက်လာတာပါ။ မင်းတုန်း မြို့က မြသောင်းရယ်ပါ”

စသည်ဖြင့် အသံကုန်အော်လိုက် တယ်။

နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ပါ -
“လူကောင်းတွေပါ။ မင်းတုန်းမြို့ ကပါ”

လို့ ဝိုင်းအော်ကြတယ်။

သေနတ်ကထွက်လာတဲ့ကျည်ဆန် တွေဟာ ကျွန်တော်တို့အနားက ဝီခနဲ့၊ ရှိခနဲ့ဖြတ်ပြီး လမ်းဘေးမှ ဝါးပင်၊ သစ်ပင် တွေကို တဖောက်ဖောက်မှန်နေကြတယ်။ သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်တွေ၊ ဝါးရွက်တွေဟာ ပြတ်ကျကြတယ်။ သူတို့လှည်းတိုင်းမှာ သေနတ် ပါတယ်။ လှည်းပေါင်း အစိတ်၊ သုံးဆယ်က ပစ်လိုက်တဲ့ သေနတ်ကျည်

ဆန်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့လေးယောက် ကို တစ်ယောက်မှ မမှန်တာကတော့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ သရဏဂုံဆောက် တည်ခဲ့တဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးလို့ ယုံကြည်ပါ တယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ် ကစပြီး အိပ်ရာဝင်အိပ်ရာထ -

‘ဗုဒ္ဓဂုဏောအနန္တော၊ ဓမ္မဂုဏော အနန္တော၊ သံယဂုဏောအနန္တော၊ မာတာ ပိတုဂုဏောအနန္တော၊ အာစရိယဂုဏော အနန္တော၊ ပဉ္စဂုဏံ အဟံဝန္တာမိပါဘုရား’

လို့လည်း သရဏဂုံတည်ပြီးရင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာ သမားများအား ရှိခိုးလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် ကျည်ခွင်းတယ်လို့ ယုံကြည်ပါ တယ်။

ကျွန်တော်တို့လေးယောက်စလုံး ညှိထားသလို ပြေးလည်းမပြေး၊ ဝပ်လည်း မဝပ်ဘဲ လမ်းလယ်ကောင်မှာ မားမားကြီး တွေ ရပ်နေကြတော့ လူကောင်းတွေပဲ လို့ သိသွားဟန် တူပါတယ်။ လှည်းတွေ လည်း ရပ်နေကြပါပြီ။ သရက်မြို့နဲ့ (၇) မိုင်ဝေးတဲ့ ပိတောက်ပင်ရွာကို ရောက် နေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ လှည်းဝိုင်းထဲလည်း ရောက်ရော ရွာထဲကလူတွေလည်း ဘာ ဖြစ်တာလဲဆိုပြီး သေနတ်တွေနဲ့ ရောက် လာကြတယ်။

သေနတ်တွေ ထမ်းလာတဲ့လူက ထမ်း၊ ကြီးနဲ့လွယ်တဲ့လူကလွယ်၊ မြေပြင် မှာထောက်ပြီး ခါးမှာ ထောင်ထားတဲ့လူ က ထောင်ထား၊ ကျည်ထိုးတဲ့လူက ထိုး နဲ့ ဝိုင်းပြီး သူက ဘယ်လိုချိန်ပစ်တယ်၊ ဝါက ဘယ်လိုချိန်ပြီးပစ်တယ်၊ သူက ဝီစီ မှုတ်လို့ စပစ်တယ် စသည်ဖြင့် ဆူညံစွာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောနေကြတဲ့နံ့ ခါးမှာထောင်ပြီး စကားပြောနေတဲ့သူရဲ့ သေနတ်က မြေပြင်ကိုလဲကျပြီး မောင်း ပြုတ်ပါလေရော။ ဝိုင်းခနဲ အသံနဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့အားကလူဟာ မြေကြီးပေါ် ကို ဗိုင်းခနဲ လဲကျသွားပါတော့တယ်။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး ခြေမျက်စိနား ကနေ ကျည်ဆန်ဖောက်ထွက်သွားပါ တယ်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ’ ဆိုပြီး လူတွေဝိုင်းလာကြတယ်။ အနာ ပေါက်ကို ပရုတ်ဆီလိမ်းသူလိမ်း၊ အငတ် နဲ့စည်းပေးသူ စည်းပေးနဲ့ ကျွန်တော် တို့ပါ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးကြတယ်။ လူစော့ အားလုံးဟာ မူးနေကြတယ်။ များများမူး သူနဲ့ နည်းနည်းမူးသူပဲ ကွာကလဲ။ သူတို့ ချင်း စကားများ ခုန်ဖြစ်နေကြတယ်။

သေနတ်မှန်ခံရတဲ့လူကတော့ မထနိုင် တော့ဘူး။ သေနတ်တောင်းပြီး စိန်ခေါ် နေတယ်။ ဆဲသံတွေလည်း ဆူညံနေတယ်။ စောစောက သေနတ်ရှင်ကတော့ ဘယ် ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး။ ကိုယ်ယောင် ဖျောက်သွားပြီ။ တော်ကြာ ပစ်လား ခတ်လားလုပ်ချင်လုပ်ကြမှာ၊ မပြောနိုင် ဘူး။ အားလုံးမှူးနေကြတာ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့လည်း သူတို့ချင်းဖြစ် တဲ့ပြဿနာ ရမ်းပြီး ကိုယ်ဘက်ကူးလာ ရင်အခက် ဆိုပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် လက်တို့ခေါ်ကာ လစ်ထွက်ခဲ့ ကြတယ်။ သူတို့ကတော့ ဆဲသံဆိုသံတွေ နဲ့ ဆူညံကျန်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရဲလေးဖော်လည်း ကြောက်လန့်ပြီး သူတို့ နဲ့ဝေးအောင် ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးလာလိုက် ကြတာ လမ်းဘေး ဝါးရုံပင်တွေကြားက တောမီးဖလေး မြင်တာတောင် လက်နှိပ် ဓာတ်မီးနဲ့ လိုက်လာတယ်ထင်လို့ ပြေး လိုက်ကြတာ (၁၄) မိုင်ခန့် ရေမျက်ရွာ နား ရောက်ပါရော။

ဘယ်လောက်များ သွေးလန့်လာ ကြသလဲဆိုရင် ရေမျက်ရွာအဆင်းနား မှာ ကျွဲကြီးနှစ်ကောင်က ကျွန်တော်တို့ ကို မြင်လို့ထင်ပါရဲ့။ သစ်ပင်ရိပ်မည်း မည်းထဲက ထလိုက်တယ်နဲ့ တူပါတယ်။ ရှူးရှူးနဲ့ နှာသံပေးပြီး ခလောက်ကြီးက လည်း ခလောင်လောင်နဲ့ ထွက်လာတာ ကို လန့်ပြီး ထွက်ပြေးကြမယ် ကြသေး တယ်။ ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရှက်ရမ်းရမ်းရယ်ကြရသေးတယ်။

သရက်မြို့နယ်အဆုံး မင်းတုန်းမြို့ နယ်အစ ကျောက်ကြီးရွာနားကို ညဉ့် နာရီပြန် တစ်ချက်တီး... ရောက် လာကြတယ်။ ညဉ့်နက်သံနဲ့... တိတ် ဆိတ်တဲ့ အကာလညအခါမှာ မည်းမှောင် နေ တယ်။ ရွာရဲ့ အရိပ်မည်းမည်းဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့စိတ်ကို ပိုပြီးချောက်ချား စေပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရွာတိုင်း မှာ သေနတ်တွေနဲ့ကင်းကောင်ရပါတယ်။ မတော်တဆ မမေးဘဲနဲ့ ပစ်လိုက်မလား ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရင် ထဲမှာကိုယ်စီ။

ကျွန်တော်တို့ရဲလေးဖော်ဟာ ရွာ အဝင် တုန်းတော်ကြီးကျောင်း အတတ် တိုင်းကို ဘဏ္ဍာအတွယ်ယူပြီး တုန်းတုန်း ကုန်းတုန်းနဲ့ ဆင့်နေတာ... ဝါပြည် ပြည် ရွာရွာလမ်းဘေးက ဇရပ်ကို အ ရောက် ချီတက်လာနေတုန်း ကျွန်တော် တို့ဘေးနား ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း ဇရပ် ပေါ်က အော်ဟစ်သံလိုလို၊ တရားစာ

ရွတ်သံလိုလို ကြားလိုက်ရတော့ မြေပြင် မှာ ဝပ်လိုက်ကြတာ ဘာပြောကောင်းမ လဲ။ အမိန့်ပေးဝပ်ခိုင်းသည်ထက် ညီသေး တယ်။

ဝပ်ရင်းက သေသေချာချာ အချိန် ယူ နားထောင်တော့မှ ကပ္ပိယကြီးနဲ့တူ ပါတယ်။ ကျောင်းဝင်းထဲ ဇရပ်ပေါ်က အိပ်ပျော်နေရင်း ထယောင်ပြီး စကား ပြောနေတာကို။ ဒီလိုနဲ့ ရွာရွှေက ဇရပ် ကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

လားလား- ဇရပ်အောက်မှာ နွား တွေအပြည့်နဲ့ နွားခြံလုပ်ထားတယ်။ မ တော် နွားခိုးထင်ပြီး သေနတ်နဲ့ စွတ်ပစ် လိုက်ရင် ဗုက္က။ ဇရပ်ပေါ်တက်မလို့ လှေ ကားရွာတော့ မတွေ့ဘူး။ နောက်မှ ခြေ ရင်းတိုင်ဘက်မှာ တုံးကလေးကို မားနဲ့ ထစ်ပြီး ထောင်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါ လှေကားထင်ပါရဲ့ဆိုပြီး အသံကြား အောင် တစ်ယောက်စီတက်ခဲ့ကြတယ်။ မမာမောနဲ့အိပ်လိုက်ကြတာ နံနက်လေး နာရီလောက်မှ နိုးကြတယ်။ အရေးထဲ မြင့်ဆွေက ဒီလောက် ပူရအိုက်ရတဲ့အ ထဲ ကြောက်လို့လား၊ ခြင်္သေ့ကိုလို့လား တော့မသိဘူး ပုဆိုးခြုံပြီး ကွေးအိပ်လိုက် တာ ခရီးဆက်မလို့ထတော့ ခြေထောက် ကြီးကွေးနေလို့ ဆန့်လို့မရတော့ဘူး။

ခရီးကတစ်ဝက်ပဲ ရောက်သေး တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာ ရင်း ရေချမ်းစင်စခန်းကို ရောက်ခဲ့ကြ တယ်။ ရေချမ်းစင်စခန်းဟာ သရက်- မင်းတုန်းလမ်းပေါ်မှာ ဖားမြင့်ဆုံးခန်း လည်း ဖြစ်တယ်။ ရှုခင်းကောင်းပြီး အသာလာဆုံးခရုရာလည်း ဖြစ်တယ်။ မင်းတုန်းရောက်ဖို့ (၁၀) မိုင်လောက်ပဲ လိုပါတော့တယ်။ ကျွန်တော် မင်းတုန်း ဘက်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျယ် ပြန့်တဲ့ ချိုင့်ဝှမ်းကြီးရဲ့တိုဘက်မှာ တောင်

တန်းပြာကြီး ကြည်လင်လှပစွာ ကာရံ နေတယ်။ ပန်းတင်တောင်ကြီးရဲ့ ဟိုမှာ ဘက်မှာတော့ အေးချမ်းသာယာလှတဲ့ မင်းတုန်းမြို့ကလေး။

(၁၅) မိနစ်လောက် နားကြပြီး ဆက်လျှောက်ကြတယ်။ မင်းတုန်းမြို့ရဲ့ ရာကို မျှော်မှန်းပြီး ရောက်တော့မယ်ဆို တဲ့စိတ်က အားပြည့်လာသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်က သိပ်မလိုက်ချင်တော့ပါ။ ခြေထောက်တွေက ဆွဲမရချင်တော့ပါ။ အချိန်က နေ့လယ်(၁)နာရီလောက်ရှိနေ ပါပြီ။ ရာသီဥတု အပူဆုံးအချိန်။

မင်းတုန်းမြို့ကိုရောက်ဖို့ လေးမိုင် လောက်ပဲ လိုပါတော့တယ်။ ထုံးဖြူဖြူ ဖွေးဖွေးနဲ့ မင်းတုန်းမြို့ထိပ်က ဘုရားကြီး သုံးဆူ (ဆုတောင်းပြည့်၊ မြေညှော်၊ ရွှေကျ) ဘုရားများကို လှမ်းမြင်နေရလို့ လက်အုပ်ချီ ဖူးလိုက်ရပါတယ်။

ရောက်ဖို့ တစ်မိုင်လောက်အလို မှာ မင်းတုန်းချောင်းကလေးကို ဖြတ်ရ တယ်။ မှန်သားလို ကြည်လင်နေပြီး ရေအောက်က သဲကျောက်စရစ်ဖြူဖြူ လေးတွေ ငါးလေးတွေကူးခတ်သွားလာ နေကြတာကို မမြင်ရတာကြာတော့ စိတ်ထဲမှာကြည်နူးနေမိတယ်။ သဲသောင် ခုံကို ဖြတ်ရုန်းနေရတာ တော်တော်ပင် ပန်းပါတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ လုံးဝ မထနိုင်တော့ပါ။ အင်မတန် နုနယ်သေး တဲ့ (၁၅) နှစ်သား ကျောင်းသားလေး မဟုတ်လား။

ဒီလို တစ်ခါမှမသွားဘူးတဲ့ သူမုန်၊ ဓားပြ၊ လူဆိုးတွေကြားမှာ ကျော်ဖြတ်ပြီး သူများအကျိုးကို ဆောင်ပေးရလို့လည်း ဝမ်းသာရပါတယ်။ ဒီလို သေနတ်လက် နက် အန္တရာယ် ရန်စွဲ တွေကြားမှာ နေရောညပါ ဖြတ်သန်းသွားလာခဲ့ရ သော်လည်း ဓလုတ်မထိ ငှားမမြီခဲ့သည် မှာ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကစပြီး သရဏဂုံ ဆောက်တည်ခဲ့လို့ပဲလို့ ယုံကြည်မိပါ တယ်။

မင်းတုန်းတသိ (သရက်)

(ကလေး နှစ်သားမှတ်တမ်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထု မဟုတ် ပါ။ ဒီစာရဲ့မှာပါတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဒီ ဖိုးခွေးကစ်ယောက်ကလေးလို့ အားလုံး တ သက်ရှင်လျက် ရှိပါသေးတယ်။ ဆရာတို့ မြို့သောင်းဆိုရင် အသက် (၉၀) နီးနေပါ ပြီ။ မင်းတုန်းမြို့ အမှတ် (၂) ရပ်ကွက်မှာ နေကြပါတယ် - စာရေးသူ)

